

CEHENNEM ÇİÇEKLERİ

ILARIA TUTI

pörtakal

ÇEVİREN
ESMA FETHİYE GÜÇLÜ

O vakit, ey güzelim!
Söleyin sizi öpücükleriyle yiyecek kurlara
Sakladım ilâhî şeklini ve ruhunu
Çürüyen tüm sevdalarımın.

Charles Baudelaire

Unutma,
cehennemde yürüyoruz çiçeklere bakarak.

Kobayashi Issa
(1763-1828)

AVUSTURYA, 1978

Bu toprakların üzerine çöken bir efsane vardı. Bir türlü gitmeyen inatçı bir koku gibi etrafa sinmişti. Güzün sonlarına doğru, yağmur henüz kara dönüşmeden önce Alplerdeki gölden uğursuz solukların yayıldığı söylenirdi.

Sudan buhar gibi ayrılan bu soluklar, sabah sisiyle beraber yamaçtan yukarı doğru yükselirken değirmenlerin olukları gökyüzünü yansıtıyordu. Bu, cennetin cehennemdeki yansımasıydı.

O vakitlerde, doğudaki kıyıda on dokuzuncu yüzyılın sonlarında inşa edilmiş binayı saran uğultuya benzer uzun ısıklar duyulabilirdi.

Okul. Oraya bu ismi vermişlerdi. Köyün aşağısındaydı. Zaman içerisinde bu duvarların hem kaderi hem de ismi birçok kez değişmiş, buraya İmparatorluk Av Köşkü, Nazi Kumandanlığı, Çocuk Antitüberküloz Prevantoryumu gibi isimler verilmişti.

Şimdi koridorlarda sadece sessizlik, boyaları dökülen duvarlar, rengi solmuş sıvalar ve tek tük birkaç adımın yankısı vardı. Bir de, kasım ayında, sisin içinden çıkıp gelerek üst katlardaki pencerelere, oradan da üzerine düşen kırağılarla ışıldayan dik çatıya kadar tırmanan uğultular duyuluyordu.

Yine de efsaneler, bebekler, kederli ihtiyarlar ve hassas kalpler içindir. Agnes Braun bunu çok iyi biliyordu. Okul, gece vaktinde duyduğu bu uğultulardan etkilenmesini engelleyecek kadar uzun bir süredir onun eviydi. Katların büyük bir kısmı artık kapatılmış, odaların kapıları tahtalar ve çivilerle sabitlenmiş olsa da ahşap plakalardan, duvarlar-

daki boşluklarda uzayıp giden paslanmış borulardan çıkan her gıcırtyı tanıyordu.

Bina bir yetimhaneye dönüştüğünden beri devlet fonu gitgide azalmış, özel kurumlar metelik vermeye bile yanaşmamıştı.

Agnes, bodrum katında çamaşırhane ve kiler olarak kullanılan odaların arasındaki mutfağa geldi. Bir servis arabasını iterek birkaç saat sonra içlerinden yağlı buharların yükseleceği tencerelerin arasından geçiyordu. Yalnızdı. Gece sona ermiş olsa da gün hâlâ aydınlanmamıştı. Ona sadece, etrafta sinsice dolaşan bir farenin gölgesi ve eski dondurucuya dinlenmeleri için asılmış kemikli etlerin silüeti eşlik ediyordu.

Birinci katın kendi idaresinde olan kanadına çıkmak için servis asansörünü kullandı. Bu görev, bir süredir adını koyamadığı bir biçimde onu tedirgin ediyordu. Sanki açığa çıkmaya bir türlü karar veremeyen gizli bir huzursuzluk gibiydi.

Arabayla birlikte kadının ağırlığını tartan asansörden tıkırtılar geldi. Zincirler ve kablolar gıcırdamaya başladı. Asansör kabini titreyerek birkaç metre yukarı çıktıktan sonra sarsılarak durdu. Agnes metal kafesin kapısını açtı. Birinci katın rutubetten lekelenmiş uçuk mavi renkli uzun koridorunun bir tarafında çerçeveli büyük pencereler vardı.

Pencerenin biri belli aralıklarla çarpıyordu. Kadın, arabadan uzaklaşarak onu kapamaya gitti. Soğuyan cam buğulanmıştı. Eliyle daire çizerek buharı temizledi. Doğmak üzere olan güneş aşağı vadideki köyü aydınlatmıştı. Evlerin çatıları kurşun rengi minik kiremitlerden oluşuyordu. Daha yukarıda, denizden bin yedi yüz metre yükseklikte, yerleşim bölgesiyle okul arasında kalan sisli gölün hareketsiz yüzeyi pembe renge boyanmıştı. Gökyüzü berraktı ama Agnes güneşin, o gün, üzerinde hiç ağaç olmayan bu dik yamacı ısıtmayacağını anlıyor, bundan böyle yataktan ayağını indirir indirmez migreninin tutacağını biliyordu.

Sis, yükselerek her şeyi kaplıyor, ışığı, sesleri, hatta artık kemik kokusu yayan donuk mizacına sinmiş havayı bile içine çekiyordu. Buz

yüzünden kuruyan çimenlerden daireler çizerek yükselirken onların canını alıp acılarını dindiriyor gibiydi.

Ölülerin solukları, diye düşündü Agnes.

Bu, kuzeydoğudan şiddetle esen boran rüzgârıydı. Uzaklardaki bozkırlarda doğmuştu. Binlerce kilometre eserek vadideki geçide dolmadan önce ormanın aşağısındaki nehrin kenarında uğuldamış, sel yatağında dolanıp bir ıslığa dönüştükten sonra kayalıklara çarparak parçalara ayrılmıştı.

Bu sadece bir rüzgâr, diye tekrar etti kadın kendi kendine.

Girişteki sarkaçlı saat altı defa çaldı. Geç olmuştu ama Agnes yerinden kıpırdamıyordu. Oyalandığının farkındaydı. Ve bunun nedenini de biliyordu.

Sana öyle geliyor, dedi kendi kendine. Sadece sana öyle geliyor.

Servis arabasının çelik sapını sıkıca kavradı. Koridorun sonundaki kapıya doğru birkaç adım atmaya karar verince arabanın üzerindeki kaplar tıkırdamaya başlamıştı.

Yuva.

Midesi, birdenbire aklına gelen bir düşünceyle kasıldı. Burası gerçekten de bir yuvaydı. Son haftalarda böyle bir yere dönüşmüştü. İçeride fısıltıyla yürütülen gizemli işler dönüyor, bina deri değiştirmeye hazırlanan bir böceğe benziyordu. Agnes o odada olanları nasıl anlatacağını bilmese de böyle olduğundan emindi. Kimseye hatta müdüre bile tek kelime etmemişti. Bunu yapacak olursa deli olduğunu düşünürdü.

Bir elini önlüğünün cebine soktu. Parmaklarını başına örttüğü sert kumaşın üzerinde gezdirdi. Kumaşı çekerek yüzünün üzerine indirdi. Gözlerini örten ince tül dışarıdaki dünyaya perde çekmişti. Kurallar böyleydi.

İçeri girdi.

Oda derin bir sessizliğe gömülmüştü. Girişteki döküm sobada kalan közler içeriye tatlı bir sıcaklık yayıyordu. Yan yana dizilmiş dört sıranın her biri arka arkaya dizilmiş on sıradan oluşuyordu. Onları birbirinden ayıran etiketlerin üzerinde isim yerine numaralar yazılıydı.

Hiçbirinden ağlama ya da inleme sesi gelmiyordu. Agnes onlara bakışında donuk, ifadesiz gözler göreceğini biliyordu.

Bir tanesi hariç hepsi olması gerektiği gibiydi.

Agnes sessizliğe alışkın olduğu için onun sesini duyabiliyordu. Orada, ileride, ayağını kıpırdatıyor, gücünü topluyordu. Hazırlanıyordu. Agnes onun neye hazırlandığını bilmiyordu. Belki de gerçekten delirmişti.

Arka arkaya adım atarak 39 numaranın olduğu yere doğru ilerledi.

Denek, diğerlerinin aksine yaşam belirtisi gösteriyordu. Sıra dışı gözleri dikkatle bakıyor, onun hareketlerini takip ederken sağa sola kıpırdıyordu. Agnes, deneğin tülün arkasındaki gözlerini aradığını biliyordu. Bundan rahatsız olup gözlerini kaçırdı. 39 numaralı denek varlığının farkındaydı. Oysa böyle olmaması gerekiyordu.

Kadın, kapıda bir görevlinin olup olmadığını kontrol ederek parmağını uzattı. Denek kıpırdadı. Parmağı diş etlerinin arasında sıkıca tuttu. Gözlerinde farklı, çılgın bir ifade vardı. Agnes söylenerek geri çekilince dudaklarından öfkesini belli eden hafif bir inleme döküldü.

İşte gerçek yüzü, diye düşündü. Tam bir etobur.

Bir dakika sonra, düşüncelerini artık sadece kendine saklayamayacağını anlamasını sağlayan bir şey oldu.

39 numaranın yanındakiler artık sessiz değildi. Deneklerin soluk alıp verişleri sanki bir çağrıya karşılık veriyormuş gibi hızlanmıştı. Yuva uğulduyordu.

Belki de sadece ona öyle geliyordu.

GÜNÜMÜZ

Karga patikanın kenarında yatıyordu. Parlak eflatun tüyleri karmakarışık, gagası açık kalmıştı. Şişmiş karnının altındaki toprağı ıslatan kan lekesi öğle vaktinin nemli havasına rağmen çoktan kurumuştu.

Cam gibi gözünü kar yağacağını haber veren gökyüzüne dikmiş bu hayvanın ne zamandan beri orada olduğunu ve diğer gözünü nerede kaybettiğini kim bilebilirdi ki?

Yere çömelen Mathias bir süredir onu izliyor, pirelerin hayvanın vücudundan kalbi durduktan hemen sonra ayrılıp ayrılmadığını merak ediyordu. Bir defasında birinin bir avcıya böyle söylediğini duymuştu ve bu uzun bir süre aklına takılmıştı. Bunu hem ilgi çekici hem de şaşırtıcı buluyordu.

Bir parmağının ucuyla kargaya dokundu. Yaşlı bir kuştı. Bunu tüysüz, beyaz gagasına bakınca anlamıştı. Ayakları sertti, sağlam pençeleri boşlukta bir şeyi kavıyormuş gibi şekil almıştı.

Eldivenini pantolonuna sildi. Eğer babası bunu yaptığını bilseydi ona bir tokat atardı. Birkaç kez bahçede ya da evin arkasındaki çam ormanında bulduğu hayvanların leşlerini incelediğini görünce şaşırılmış, Mathias'ın bilmediği ama çirkin olduğunu tahmin ettiği bir şey söyleyerek onu azarlamıştı. Kelimenin anlamını öğrenmek için sözlüğe bakmıştı. Ne olduğunu hatırlamıyordu ama delilikle ilgili bir şeydi.

Mathias büyüyünce veteriner olmak istiyordu ve hayvan leşlerini incelemek, öğrenmek için iyi bir fırsattı. Bir keresinde dedesi ona, gözlemlemek anlamının yarısıdır, demişti. Geriye sadece tekrar tekrar denemek kalıyordu.

Çocuk, gözlerini hayvanın üzerinden ayırmadan ayağa kalktı. Aslında onu gömmek istiyordu, ama sonra, kendi kendine bunu yapmamanın daha iyi olacağını söyledi çünkü bu kalıntılardan beslenen vahşi doğa onları asla ziyan etmeyecekti.

Aşağı köydeki kilisenin çanları birkaç defa çaldı. Geç olmuştu. Diğerleri onu gizli yerde bekliyordu.

Buz tutmuş yolda ilerledi. Traveni, o sabah güne kardan bir battaniye altında uyanmıştı. Çok çabuk eriyecek olsa da, bu hafif beyaz örtü kayak mevsiminin kapıda olduğunu haber veriyordu.

Köyün biraz dışında kalan yüksek buruna geldi. Napolyon Savaşları'nda ölenler adına dikilmiş anıt, biraz aşağıdaki kızıl köknar ve çamlardan oluşan ağaçlıkların arasında yükseliyordu. El bombası atan, bıyıkları yukarı kalkmış bronz asker gözlerini kısmış ufka bakıyordu. Süngüsünde mavi bir atkı dalgalanıyordu. Bu, gruptan birinin işareti asmak için oraya kadar çıktığını gösteriyordu.

Mathias adımlarını hızlandırdı. Bu sabah öğretmen okulda "lider" kelimesinin anlamını öğretmişti. Çok etkilenmişti. Bu kelimedeki kulağına hoş gelen bir şey vardı, ama özellikle diğerlerine yol gösteren kişi olma fikri hoşuna gidiyordu.

Bir lider yanındaki arkadaşlarını korur, demişti öğretmen ve Mathias da tam olarak böyle hissediyordu. Arkadaşlarının gözünde grubun lideri olduğunun farkındaydı. O gün on yaşını dolduruşunun üzerinden bir hafta ve bir gün geçmişti ama sadece aralarındaki en büyük çocuk olduğu için değil, Mathias'a güvenebildikleri için onu lider olarak görüyorlardı.

İşte bu yüzden heykelin üzerinde asılı olan atkı Diego'nun değil onun atkısı olmalıydı. Oraya ilk gelen ve şimdiye kadar kaç kez kat ettiklerini bilmediği bu yolu arkadaşlarına açan o olmalıydı. Ama bunu yapmak yerine yolun kenarındaki bir hayvanın leşini incelemek için geride kalmıştı. Belki de babası haklıydı.

Askerin üzerinde durduğu bu burun, nehir yatağının yukarısında sarp kayalıklarla çevrili bir uçuruma doğru bakıyordu. Nehir, birkaç metre aşağıda, koyu renkli yaprakların arasında çağlıyordu.

Mathias, patikanın keskin dönemeçlerinde ilerleyerek aşağı doğru inmeye başladı. Zaman kazanmak için zıplıyor, spor ayakkabılarının altındaki taşlar yuvarlandıkça yolu çevreleyen çitlere tutunuyordu. Çakıl taşlarıyla dolu nehir yatağına ulaştı. Nefesi kesilmişti. Dizleri titriyor, yüzü alev alev yanıyordu.

Binlerce yıl boyunca aşınmış geçidin kıvrımlı yolunu takip etti. Suyun üzerindeki yükseltilmiş yürüyüş yolu biraz ileride demir basamaklara ve kayalıklara monte edilmiş ahşap bir yola dönüşüyordu. Izgaraların arasından zümrüt yeşili yansıması görünen nehirden etrafa soğuk buharlar yayılıyordu. Güneşin ışığı ve sıcaklığı bu derin vadinin tabanına neredeyse hiçbir zaman ulaşmazdı.

Mathias kendi soluğunu ve kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. Birdenbire yalnız olduğunu fark etti. Yılın bu zamanında turistler kayak pistlerini tercih ediyordu. Aşağısı daha soğuktu. Hem de buralarda düşme tehlikesi vardı.

Neden olduğunu bilmeden adımlarını hızlandırdı.

Artık kullanılmayan eski demiryolu hattının köprüsünden bakınca başının üzerinde yükselen köknarların sivri tepelerinin arasındaki gökyüzünden bir parça gözükiyordu. Köprü yerden altmış metre kadar yüksekteydi. Dedesinin dedesi bir buçuk yüzyıl önce bu demiryolunun inşasında görev almıştı.

Kafasını yukarı kaldıran Mathias buzla kaplı bir taşın üzerinde kayarak dizlerinin üzerine düştü. Boş bulunup çığlık attıktan biraz sonra ağaçların arasında bir ses duydu. Hafif çığlıktı. Yüzünü sesin geldiği tarafa doğru çevirdi. Nefesi kesilmişti.

“Orman çocuklara göre bir yer değildir.”

Annesinin sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu.

Kot pantolonunun yırtılıp yırtılmadığını ve yün eldivenlerinin içinde sızlayan ellerinin durumunu kontrol etmeden ayağa kalktı. Yüksek bir taşın etrafında dönen yolun üzerinden geçti. Bir yanı yosunlarla kaplı yolun diğer tarafındaki su hızla akıyordu. Yol, küçük bir mağaraya doğru gidiyordu. Mathias birkaç metre uzunluğundaki bu karanlık mesafeyi koşarak geçti. Bu sırada kendi kendine bacaklarının korku yüzünden değil acele ettiği için hızlandığını söylüyordu. Diğer tarafa geçince durdu. Güneş ışığı yeşilliklerin arasından süzülerek yerdeki otları altın rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. Nehri besleyen şelale ürkütücü bir şekilde suya karışırken etrafa küçük su damlaları sıçratıyordu. Güneş, yaz mevsiminde nehrin dibine kadar ulaşmayı başardığında bu su tanecikleri gökkuşağının renkleriyle boyanırdı.

Arkadaşları taşlık kıyıda daire şeklinde oturmuş onu bekliyordu. Lucia, Diego ve Oliver.

Bu görüntü korkularından sıyrılması için yeterli olmuştu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Arkasında kimse yoktu. Kimse onun adımlarını takip etmemişti.

Mağaranın karanlığına, bir kez daha, ona meydan okuyormuş gibi dikkatle baktı. Kazanan o olmuştu. Gerçekten de bir liderdi. Ama sonra yüzündeki tebessüm yavaş yavaş yok oldu.

Artık emindi.

Karanlıkta gizlenip onu izleyen biri vardı.

2

Buz taneleriyle kaplı ceset çimenlerin üzerinde uzanıyordu. Teninin beyazlığı saçlarının ve kasıklarındaki tüylerin siyahıyla birleşince ortaya birbirine zıt bir görüntü çıkıyordu. Arkadaki dağlarda ise ağaçların ve bitkilerin koyu yeşil rengi vardı. Ormanın hemen önündeki karanlık alanlarda inatçı karların kalıntıları duruyordu. Gece boyunca biraz kar yağmış, cesedin kirpiklerinde biriken buz kristalleşmişti.

Adam sırt üstü uzanıyordu, kolları iki yana açılmıştı. Elleri yosun birikintilerinin üzerinde duruyordu. Bedeninde sıyrık yoktu. Parmaklarının arasından solgun, şeffaf renkli yaprakları olan kış çiçekleri çıkıyordu.

Artık adamın bedeni soğumuş kanın, içi boşalmış damarların, katılaşmış uzuvların rengiyle boyanmış bir tabloyu andırıyordu. Dondurucu hava onu bozulmaktan korumuştur. Etrafta ormandaki nemli toprağın ve çürümüş yaprakların kokusundan başka bir koku yoktu.

Biri onunla ilgilenmişti.

Cesedi çevreleyen toprak alana iplik ve bağcıklarla yapılmış basit tuzaklar yayılmıştı.

“Bunları, hayvanları cesetten uzak tutmak için yapmış. Onu tek parça halinde bulmamızı istemiş,” dedi boğuk bir ses. Cep telefonunun mikrofonuna yaklaştırdığı dudaklarından çıkan kelimeler havadaki buhara karışıyordu. Etrafta beyaz tulumların, ışıkların ve flaşların yer aldığı sessiz bir çalışma yürütülüyordu.

“El işine dayalı bir mesleği yok. Elleri pürüzsüz ve altın yüzüğünün üzerinde hiç çizik yok. Tırnakları bakımlı. Kirlenmiş benzemiyorlar.”

Sol elindeki alyans, aralık ayının zayıf ışığında bile parlıyordu. O gün, yassı bulutlar dünyanın bu köşesini gölgeyle kaplıyordu.

Adam yüzüne hızlı ve şiddetli bir darbe almıştı ama bedeninin geri kalanı zarar görmemişti. Boynunun yan taraflarındaki üst deri tabakası kan damarlarının koyu mavi çizgileriyle kaplanmıştı. Ölmeden önce özenle tıraş olmuştu ama ölüm sonrasında derisinde oluşan büzülme yüzünden sakalları belli oluyordu.

“Şiddetli yaralanmaya rağmen üzerinde fazla kan lekesi yok. Kan, büyük oranda kıyafetlerine bulaşmış olmalı. Onlar da öldükten sonra üzerinden çıkartılmış.”

Bir sessizlik oldu.

“Katil kurbanın üzerindekiyi çıkarıp onu hazırlamış.”

Titizlikle yapılmış bu hazırlığa rağmen cesedin üzerinde ve çamurla buzun birbirine karıştığı toprakta bir sürü iz vardı. Sanki bu cinayeti işleyen kişi ayrıntıları öylece unutmuştu. Olay yerinde maktulden başka bir kişiye ait ayak izleri de vardı. Boyutlarına bakılınca bu izlerin kırk beş yaşlarında bir erkeğe ait olduğu anlaşılıyordu.

Cesedin kollarında, el ve ayak bileklerinde boğuşmaya dair bir iz yoktu. Ölen adamın sağlam bir fiziksel yapısı vardı. Uzun boyluydu ve oldukça kaslıydı. Yine de, katil onu alt edebilmişti. Adam vahşi bir saldırıya uğramıştı.

Katili tanıyordun. Bu yüzden kendini korumak için hemen harekete geçmedin. Ölmek üzere olduğunu anladığın o anda ne düşünüyordun acaba?

Bu sorunun cevabı ölü adamın yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Dudakları kapalıydı ve gözleri...

Ceset, doğal bir su kanalı ile yılın büyük bir kısmında turistler tarafından kullanılan bir yolun arasına bırakılmıştı. Onu birkaç saat önce gezintiye çıkmış biri bulmuştu. Cesedi rastlantı eseri ya da yanlışlıkla bulmamışlardı; katil onu saklamak istememişti.

“Cinsel ilişkiye dair bir iz yok ama, yine de, onu soymuş.”

Yerel polis şefi, olayın oğlunu okula götürdükten sonraki iki gün boyunca kayıp olan bir babayla ilgili olduğunu söylemişti. Adamın arabası cesetten yüz metre kadar uzaklıktaki bir uçurumun yamacında ağaçların arasına gizlenmişti. Araç, oraya itilerek götürülmüştü. Toprağın üzerinde ayakkabı ve lastik izleri vardı.

“Katil buradan yürüyerek ayrılmış. İzler ormanda da devam ediyor.”

Komiser Battaglia, tutanağa geçmesi için söylediği sözleri yarıda keserek gözlerini gökyüzüne çevirdi. Birkaç karga öterek başlarının üzerinden geçiyor, bulutlar yakında yağacak karı haber veriyordu.

Vakit yoktu. Daha hızlı ve daha etkili hareket etmeleri gerekiyordu.

Komiser ayağa kalkarken eklemelerinin çatırdadığını duydu. Yaşamının büyük bir kısmını ayakta ya da omuzlarının üzerinde geçirdiğini düşündü. Üstesinden gelemeyeceği kadar fazla yük taşımıştı.

“Araştırmayı biraz hızlandırın,” diye talimat verdi.

Olay yeri inceleme ekibi, sadece eğitilmiş gözlerin fark edebileceği ayrıntıların üzerine eğilmiş beyaz ve sessiz gölgelere benziyordu. Fotoğraf çekiyorlar, delilleri topluyorlar ve onları sınıflandırıyorlardı. Henüz başlayan DNA analiz işlemleri, olay mahallinden yüz metre uzaklıktaki şehrin adli tıp kurumunda birkaç saat sonra tamamlanacaktı.

Civardaki birkaç meraklı kişi polisin gelişinden haberdar olmuştu. Turistlerden ve yerli halktan oluşan küçük bir grup, yakınlardaki Traveni Köyü’nü işaret eden tahta tabelanın altında bekliyordu. Köy sadece dört kilometre uzaklıktaydı. Yerli halkı ayırt etmek kolaydı. Kaba hatlı, canlı yüzleri vardı. Tenleri kayak pistlerinde bronzlaşmamıştı ama sıcaklık ve rüzgâr yüzünden derileri kararmıştı.

Ormandan gelen bir ses duyuldu. “Kıyafetleri bulduk.”

Onu gördüğünde Komiser Battaglia’nın aklına gelen ilk şey korkuluk oldu.

Dikenli alıların arasında karışık ve birbiriyle uyumsuz parçalardan oluşan bir Şekil görünüyordu. Dallar, ipler, yapraklar ve kanlı kıyafetlerden oluşuyordu.

Kafası, kurbanın saman ve yapraklarla doldurulmuş atletinden yapılmıştı. Gözlerinin olduğu yere kk kırmızı meyveler yerleştirilmişti.

Ceket ve pantolon tahta iskeletin üzerine asılmış, saat, bilek yerine kullanılan dala takılmıştı. Kana bulanmış gömlek kuruyarak sertleşmişti. Kumaşın gerçek renginin ne olduğunu söylemek imknsızdı.

Polislerden biri ona doğru yaklaştı.

“İzler, kuzeye doğru yüz metre sonra kayalıkların arasında kayboluyor,” dedi.

Katil nasıl hareket edeceğini biliyordu. Bölgede yaşayan biriydi ya da civarı iyi tanıyordu.

Komiser hoparlörü yeniden ağzına yaklaştırdı. Gözlerini, açık alanda, az önce yağmaya başlayan kar tanelerinin altında uzanan solgun bedenden ayırıyordu. Biri l adamın üzerine bir kumaş örtüyordu.

“Bu korkuluk katili temsil ediyor,” dedi. “Cinayeti önceden tasarladı ve bizim de bunu bilmemizi istedi...”

Sözleri birden duyulan bir gürültüyle kesildi. Komiser gözlerini kısarak gördüklerinin gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bir adam, devriye arabalarıyla ormanın arasındaki alanda ilerliyordu. Zaman zaman ayakları çamura sapsansa da vazgeçmiyordu. zerinde rzgrda sallanan özel dikim ceketini, çamur ve karla lekelenmiş gömleği dışında onu dondurucu soğuktan koruyacak hiçbir kıyafet yoktu. Yorgun olduğunu belli eden kızarmış yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Belki de huzursuzdu ya da utanıyordu.

Adamın kim olabileceğini düşününce komiserin ağzından içinde bulunduğu ruh halini yansıtan iki kelime ıktı.

“Lanet olsun.”

3

Massimo bileklerine kadar çamura gömülmüştü.

İçindeki birçok duygu yüzüne yansımıştı. Aynı anda öfke, moral bozukluğu şaşkınlık ve en çok da utanç hissediyordu. Ayaklarının altında ezilen tekinsiz otlar çamurdan tuzakları açığa çıkarırken tökezleyerek ilerliyordu.

Üzerinde yabancı bir sürü göz vardı. Yeni transfer olduğu ekipteki herkes ona bakıyordu. Amirinin ormanın kıyısında yürümeye başladığından beri onu izlediğini biliyordu.

Hafif hafif yağmaya başlayan kar artık şiddetini artırmıştı. Isınan yüzünü okşayan kar tanelerinin tenindeki ağırlığı kısa sürede kayboluyordu.

Massimo bir an cesaretini toplayarak kafasını kaldırdı. Ondan biraz daha uzun boylu olan ve dudaklarının arasında sigarasıyla gözlerini kısarak ona bakan kırklı yaşlardaki şu koyu tenli adam Komiser Battaglia olmalıydı. Polislerden biri elini sallayarak ona komiseri işaret etmişti. Massimo hiçbir şey sormamış, adamın uyarısını umursamadan hedefe doğru yol almıştı. Kendine güvenerek yürüdüğü birkaç metrenin sonunda çamura batana kadar ona işaret eden polisin heyecanla çırpışının sebebini anlayamamıştı.

O günü asla unutmayacaktı. Ofise birkaç dakikalık bir gecikmeyle gelmişti ve biri ekibinin orada olmadığını söyleme zahmetini gösterene kadar emniyetin koridorunda yarım saat boyunca beklemişti. Ekip, şüpheli bir cinayet vakası için harekete geçmişti. Kimse onu bekleme ya da bilgilendirme ihtiyacı duymamıştı. Onu öylece unuttuğularmıştı.

Beş dakikalık bir gecikme.

Massimo başta bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü ama polislerden biri Komiser Battaglia'nın şakacı olmadığı konusunda onu ikna etmişti. Yüzüne bakılırsa konuşan adam da şaka yapıyor gibi gözüküyordu.

Massimo'nun iki seçeneği vardı. Ya orada oturup ekibin dönmesini bekleyecekti ya da onların yanına gidecekti.

Ne yazık ki, ikinciye tercih etmişti.

Aklını kaçırmış bir navigasyon cihazıyla birlikte asfaltın üzerine aralıksız yağın sağanak yağmurun altında, gözlerini ön camdan ayırmadan iki saat boyunca araba kullanacağını hiç düşünmemişti. Vadiye ulaştığında buz kâbusu başlamıştı. Dar ve kaygan virajlar lastiklerin kaymasına neden oluyor, yüreğini ağzına getiriyordu. Araba birkaç kez yokuşun ortasında kaldı. Lastiklerin dişleri kaygan zeminde ilerlemeye uygun değildi. O sırada yoldan geçen bir traktör durdu. Nefesi şarap kokan ve ağır aksak konuşan yaşlı sürücü ona yardım etmek için ısrar etti. Yılın bu zamanında birçok turistin başına aynı şeyin geldiğini ve arabayı düzlüğe kadar çekmenin kendisi için sorun olmayacağını söylüyordu.

“Odun, gübre ya da araba taşımanın ne farkı var ki?” demişti.

Massimo biraz tedirgin olsa da teklifi kabul etmiş, arabaya son bir kez daha endişeyle baktıktan sonra tampona zinciri takıp arabaya binerek vitesi boşa almıştı.

Traveni'ye işte böyle, bir traktör tarafından çekilerek gelmişti.

Sırtının gerginlikten tutulduğu ve şiddetli bir baş ağrısı çektiği o anda nihayet manzarayı inceleme fırsatı bulabilmişti. Başka bir yerle karşılaştırılmayacak doğal bir güzelliği vardı. Karla kaplı tepeler, donuk renkli keskin bıçaklar gibi yükselen sık ağaçların oluşturduğu bin yıllık ormana hükmediyordu. Mitolojik dev yaratıklara benziyorlar, insanı, baş döndüren bir hisle, kafasını yukarı kaldırıp kendilerine bakmaya zorluyorlardı. Berrak sular, daha aşağıdaki fıstık çamları ve yaban mersini çalılarının etrafında akarak taşların, buz sarkıtlarının ve kokulu

yosunların arasında hızla ilerliyordu. Massimo yolun kıyısındaki karın üzerinde hayvanların ayak izlerini gördü.

Alıştığı dünyadan çok farklı olan bu yer, insana ne kadar küçük olduğunu ve duyduğu endişelerin ne kadar gereksiz olduğunu fısıldıyordu. Burası şehirden uzakta doğal bir cennetti ama hiç bozulmadığı söylenemezdi. Yamacın bir kısmında neredeyse hiç yeşillik yoktu. Şantiye kulübeleriyle ve kazma makineleriyle dolu bir alanda duran buldozerler vardı. Bu bölge ağaçlardan temizleniyordu.

Massimo sanki güzel bir tabloda bir leke görüp rahatsız olmuş gibi gözlerini çevirdi.

Traveni, birkaç keskin virajdan sonra vadi tabanında yükselen düzlükte gözüktü. Köy dağlarla çevrili bir havzada kurulmuştu. Alp stilindeki evler, taş ve ahşap kullanılarak inşa edilmişti. Her kapının önüne düzenli bir şekilde dizilmiş odun yığınlarından katran kokusu yayılıyordu. Köyün küçük meydanında mimari değişiyordu. Burada, Kuzey Avrupa'ya özgü dik çatıları olan çok katlı, pastel renklerle boyanmış binalar vardı. Evlerin teraslarında çoban püskülleri ve kırmızı fiyonklarla yapılmış Noel süsleri vardı. Ana caddede, pansiyonlar, eskiden kalma meyhaneler, bir market ve iki kafeterya gözükiyordu. Barların birinin önünde ellerinde sıcak şarap tutan bir grup genç kayak tahtalarını kollarının altına almıştı. Pistler çok uzakta değildi. Meydanda bir eczane ve turistlerin ilgisini çekecek birkaç mağaza da vardı.

Traktörün sahibi, arabasıyla birlikte meydanda bıraktığı yabancından para almayı reddetmiş, onu havaya kaldırdığı eliyle selamladıktan sonra kornaya basarak oradan ayrılmıştı. Massimo etrafına baktı. Köy bir kartpostalın üzerindeki bir resme benziyordu. Raptiyelerle belediye binasının dışındaki panoya iliştirilmiş farklı ilanlar, insanları o akşam okulun spor salonunda yapılacak olan toplantıya davet ediyor, köylüler yeni kayak merkezinin inşasına karşı birlik olmaya çağırıyorlardı. Massimo dağın eteğindeki şantiyeyi ve kesilen ağaçları hatırladı. Şehirden uzaktaki bu yerde bile gerçekten huzur yoktu.

Ekibi bulmak zor olmadı. Kurbanın cesedi köyün biraz dışında, sınıra yakın bir yerde bulunmuştu. Oraya taşlar ve kısa boylu çamlar arasındaki toprak yolda ilerleyerek ulaşıyordu. Yerel polis kuvvetlerinin araçları ana yolun her iki tarafında bariyer oluşturarak girişi kapatmıştı. Bir polis memuru, yoldan geçen bütün araçların plakalarını dikkatle kaydediyor, meraklı insanlar olayın detaylarını öğrenmek için kafalarını arabalarından dışarı uzatıyordu.

Massimo onlara kartını göstererek Komiser Battaglia'yı sorduktan sonra kendini o an güçlkle ilerlemeye çalıştığı çamurun içinde bulmuştu.

En azından komiser artık ona bakmıyordu. Ayaklarına kadar uzanan bir paltonun içinde kaybolmuş yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Kadını fark etmemek mümkün değildi. Saçları kısa kesilmişti, kâkülleri gözlerine kadar iniyordu. Kızıla boyanmış saçlarının rengi, etraftaki yumuşak tonların doğal uyumu içinde sırtıyordu. Kadın, çalılıkların içine kadar uzayan kanaldaki bir şeyi işaret ederken komiser başını sallıyordu.

Olayla ilgili bir tanık olmalıydı. Belki de cesedi o bulmuştu.

Massimo son birkaç adım daha attı. Biri onu çamurun içinden çıkarmak için elini uzatıyordu. Mahcubiyetle karışık minnettarlığını göstermek için teşekkür etmişti ama ağzından sadece bir mırıltı çıkmıştı.

Akademiye bitirdiğinden beri ilk kez kendini bir sınava girmiş gibi hissediyordu. Nefesi kesilmiş, soğuğa rağmen elleri terlemişti. Bundan daha kötü bir başlangıç olamayacağını biliyordu.

Elini Battaglia'ya uzatarak kendini tanıttı. "Müfettiş Massimo Marini. Sizin ekibinize tayin edildim. Kimse bana soruşturmadan bahsetmedi, haberim olsaydı daha önce gelirdim."

Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Kızgın bir çocuğunki gibi çıkan sesindeki küstah tonu kendi bile fark etmişti.

Massimo hiç kimsenin sıkmadığı elini aşağı indirdi. Bu berbat güne teslim olmuştu.

Adam hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Belli etmeden onu uyarıyormuş gibi kafasını hafifçe sağa sola salladığını fark etti. Söylediklerine cevap veren kişi kadın oldu.

“Ölen adam bizi de daha önceden uyarma nezaketini göstermedi, *müfettiş.*”

Boğuk bir sesi vardı. Onu hiç umursamıyormuş gibi davranmıştı.

Massimo dikkatle kadını inceledi. Pullarla süslenmiş yün beresi, geçimsiz karakterini ele verdiği kadar sert mizacını ve yaşını da açığa çıkaran yüzüne hiç uygun olmayan uçarı kâkülünü alnına yapıştırıyordu. Sabırsız eller gibi hareket ettirdiği küçük gözlerini Massimo'nun üzerinde gezdiriyor, ne olduğu belli olmayan bir şeyi bulmak için onun yüzünü inceliyordu. Numaralı gözlüklerinin sapını ısırды. Arada bir, sanki bir düşünceyi tartıyormuş gibi Massimo'nun ince olduğunu fark ettiği dudaklarını büküyor, belki de onun hakkında bir yargıya varıyordu.

Paltosunun altında kalan bedeninin ufak tefek olduğu anlaşılıyordu. Kumaş kalçalarını sıkıca sarmıştı.

Yanına gelen bir memur elindeki telefonu ona verdi.

“Komiserim, şube müdürü. Sizinle konuşmak istiyor.”

Kadın kafasını salladı ve konuşmak için birkaç adım uzaklaştı. Arada sırada ona bakıyordu.

Massimo donup kalmıştı. Battaglia olduğunu sanarak elini sıktığı adamın kendisini polis memuru Parisi olarak tanıttığını hayal meyal hatırlıyordu. Ağzı tamamen kurumuştı. Soğuktan donmaya başlamıştı. İçinden, onu bir aptal gibi göstermeyecek mazeretler bulmaya çalışıyordu ama telefon konuşmasının sonlandığını gördüğünde olabilecek en uygunsuz cümleyi kurdu.

“Komiserim, aradığım kişinin bir kadın olduğunu bana kimse söylememişti.”

Kadın, ona bir başkasının ayakkabısının tabanına yapışmış bir pislik gibi baktı.

“Demek ki, müfettiş, biraz olsun düşünme gereği bile duymamışsınız.”

Müfettiş. Bir delikanlıdan biraz daha büyüktü ve bir moda reklamından çıkmış gibi gözüktüyordu. Teresa parfümünün kokusunu bir metre uzaklıktan almıştı. Suyun yosunların üzerinden arındırarak kendisiyle beraber sürüklediği kan ve karla kaplı, otlarla dolu bu Alp topraklarında göze batıyordu. Bir polisin kariyeri boyunca nadir olarak karşılaşıacağı bir şekilde öldürülmüş bir adamın kanıydı bu.

Massimo Marini'nin güzel yüzü bir karaltıyla gölgeleniyordu çünkü tıraş olmamıştı. O sabah yolunda gitmeyen bir şey vardı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa birden fazla şey yolunda gitmiyordu.

İyi bir başlangıç olmamıştı. Genç müfettişin kararlı gözükmeye çabası başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Teresa ise onun durumundaki biri hakkında bile olumlu düşünmek gerektiğine inanıyordu.

Büyük bir şehirden küçük bir taşra kentine tayin istemesinin nedenini merak etmişti. Neyi ya da kimi kendisinden beş yüz kilometre uzakta bırakmak istiyordu?

Bir insanın kendisine korku ve zarar veren ya da onu esir etmek isteyen bir şeyden kaçacağını düşündü.

Belki de sadece, *sözde* biten bir aşk yüzünden buradaydı ama yüzünde mutsuz olduğunu ya da uykusuz geceler geçirdiğini gösteren bir işaret yoktu. O anda sadece gergin gözüktüyordu ve sebebi de kendisinden haber alınamayan güzel bir kız değil, kendisiydi. Onu şehirden uzaklaştıran başka bir şey vardı.

Kar taneleri, geldiğinden beri biraz daha düşen omuzlarına yağarken hareketsiz duruyordu.

Teresa durumdan memnun olduğunu gösteren tebessümünü gizledi. Yeni gelenlerin gerginliğini hafifletmemekten keyif alıyordu. Massimo için de durum farklı değildi. Genç adam ona bir köpek yavrusu gibi, neredeyse dokunaklı bir şekilde bakmıştı. Teresa, onun görevden alınmaktan, kaba gözükmekten, herkese kendinden emin olduğunu göstermek isterken deneyimsiz bir görüntü vermekten korktuğunu biliyordu.

Onu görmezden gelerek Parisi'ye yöneldi ve müfettişin cesurca ortaya çıkmadan önce sürdürdükleri konuşmaya devam etti.

“Kanala inip otların arasını da aramamız gerekiyor.”

Memur kafasını salladı.

Teresa, Marini'ye baktı. Onun paltosunu nereye bıraktığını ya da soğuktan korunmak için normal zamanlarda ne giydiğini merak ediyordu. Düşüncelerini ondan gizlemeye çalıştı.

“Müfettiş, siz gider misiniz?”

İrkildiğini fark etti. Neden bahsettiğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Yardım istemedi. Hiçbir hazırlık yapmadan kirli suya düşmemek için birkaç dala tutunarak kanala indi.

Teresa başını sağa sola salladı. Bu kadar ego hayatı zorlaştırmaktan başka ne işe yarardı ki?

Ama hemen gitti. İkinci bir kez tekrar ettirmedi.

Bu iyiye işaretti. İşleri düzeltmek istiyordu ve bunun için her şeyi yapmaya hazırды.

Parisi inceleme yapmak için giydiği bol çizmeleri çıkararak zor durumdaki meslektaşına vermek için harekete geçtiyse de Teresa onu durdurdu.

Müfettişin bir kez daha çamura, pis kokulu yaprakların ve ne olduğu bilinmeyen başka kalıntıların içine batan ayakkabılarına baktılar.

Teresa neredeyse ona acıyacaktı ama bu görüntüyü eğlenceli buluyordu.

Birkaç dakika boyunca el yordamıyla arama yaptıktan sonra “Ne aramam gerekiyor?” diye sordu.

Nihayet yardım istemişti.

“Gözlerini,” diye cevap verdi Teresa. “Onları hâlâ bulamadık.”